

# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

2. LEDNA 2005

## Z obsahu:

„Raduj se, milostiplná,  
Pán je s tebou“ (Lk 1,28)

Homilie Jana Pavla II.

8. prosince 2004

- strana 2 -

Uviděli jsme jeho hvězdu  
na východě a přišli jsme  
se mu poklonit (Mt 2,2)

- strana 4 -

Matka Boží Panna  
Maria, Matka Církve

- strana 4 -

DUCHOVNÍ MATKY  
KNĚŽÍ:

Marie Sielerová

- strana 5 -

Matka Eliza Vaughanová

- strana 6 -

Matka Conchita  
Cabrera de Armida

- strana 7 -

\* \* \*

Obrácení, která jsou  
plodem modlitby a obětí

- strana 8 -

Matka klanění  
a dostiučinění

- strana 10 -

Já jsem...

Meditace před Největější

Svátostí podle

evangelia sv. Jana

od ct. Conchity Armidy

- strana 12 -



## „Raduj se, milostiplná, Pán je s tebou“ (Lk 1,28)

S těmito slovy archanděla Gabriela se obracíme na Marii mnohokrát za den. Opakujeme je dnes s vroucí radostí o slavnosti Neposkvrněného početí a připomínáme si 8. prosince 1854, kdy blahoslavený Pius IX. vyhlásil toto obdivuhodné dogma katolické víry právě v této vatikánské bazilice.

Jak velké je tajemství, které nám dnešní liturgie představuje! Je to tajemství, které nepřestává přitahovat rozjímání věřících a inspirovat k úvahám teology. Začínající mariánský kongres na téma „Maria z Nazareta přijímá Božího Syna do dějin“ má prohloubit nauku o neposkvrněném početí, které bylo předpokladem pro to, aby přijala Slovo vtěleného Boha do svého panského lůna.

Milostiplná: tímto titulem se anděl obrací na Marii. Je to jméno, kterým Bůh skrze svého posla chtěl Pannu kvalifikovat. Tímto způsobem ji chápal a viděl povždy, od věčnosti.

V hymnu z listu Efezanům, který jsme před chvílí slyšeli, apoštol chválí Boha Otce, že nás zahrnul z nebe všemi možnými duchovními dary (1,3). S ja-

kými obzvláštními dary se Bůh obrátil na Marii už od počátků časů! Skutečně, Maria, jsi požehnaná mezi všemi ženami (srov. Lk 1,42)!

Otec ji vybral v Kristu před stvořením světa, aby byla svatá



a neposkvrněná v lásce, předurčil ji, aby byla přijata za dceru skrze Ježíše Krista (srov. Ef 1,4-5).

Mariino předurčení, stejně jako u každého z nás, se vztahuje na předurčení Syna. Kristus je ono *potomstvo*, které má *rozdrtit hlavu* starého hada podle knihy Geneze (srov. 3,15); on je *neposkvrněný* Beránek (srov. Ez 12,5; 1 Petr 1,19), obětovaný, aby vykoupil lidstvo z hříchu.

Vzhledem k jeho budoucí smrti byla Maria, jeho matka, uchráněna prvotního hříchu. Ve vítězství nového Adama je také vítězství nové Evy, matky vykoupených. Neposkvrněná je tak znamením naděje pro

připomíná, že Všemohoucí stanovil jedním a tímž rozhodnutím Mariin původ a vtělení božské Moudrosti (Pii IX. Pontificis Maxima Acta, díl I., str. 559).

V „Ano“, které dala Panna andělovi, se nachází v našich pozemských podmínkách pokorné splnění Boží vůle spasit lidstvo nikoliv dějin, ale v dějinách. A opravdu, tím, že byla zachována nedotčená prvotním hříchem, požehnala nová Eva zvláštním způsobem dílo Krista, nejdokonalejšího Prostředníka a Vykupitele. Jako první svým Synem vykoupená má v plnosti účast na jeho svatosti, ona již má to, po čem celá Církev touží a o čem doufá, že toho dosáhne. Ona je eschatologickým obrazem Církve.

všechny živé, kteří přemohli satana skrze Beránkovu krev (srov. Zj 12,11).

Nazírejme nyní na svatou a neposkvrněnou dívku z Nazareta před Bohem v lásce (srov. Ef 1,4), v oné *lásce*, jejímž původním zdrojem je sám trojediný Bůh.

Jak vznešeným dílem Nejvyšší Trojice je neposkvrněné početí Vykupitelovy Matky! Pius IX. v bule *Ineffabilis Deus*

Tak Immaculata, která představuje „počátek Církve, jako nevěsta Kristova, krásná a neposkvrněná“ (preface), „jde před Božím lidem při jeho pouti víry k nebeskému království“ (Redemptoris Mater, 2).

V události vtělení se neoddělitelně spojuje Syn a Matka: „On, který je jejím Pánem a Hlavou, a ona, která tím, že pronáší první Fiat Nového zákona, vymezuje své postavení nevěsty a matky“ (Redemptoris Mater 1).

Tobě, neposkvrněná Panno, vyvolená od Boha přede všemi jako orodovnice milosti a vzor svatosti pro svůj lid, obnovují dnes zvláštním způsobem zasvěcení celé Církve.

Buď průvodkyní každého křesťana na cestě obrácení a svatosti, v boji proti hříchu při hledání pravé krásy, která je vždy otiskem a odrazem Boží krásy.

Buď tou, skrze kterou obdrží všechny národy mír a spásu. Věčný Otec, který tě chtěl za neposkvrněnou Matku Spasitele, kéž obnoví i v naší době skrze tebe zázraky své milosrdné lásky.

*Bollettino Vaticano* 8. 12. 2004  
překlad -š-

### EDITORIAL

V poslední době se rozmnožil počet komunikačních kanálů, jimiž si lidé tlumočí svá novoroční přání. Internet dokonce nabízí možnost vyzdobit toto přání podle vlastní tvořivosti. V samotném obsahu těchto přání však mnoho originality zpravidla nenacházíme. To nejstručnější přání jsou pouhá dvě písmena P.F. + letopočet. Málokdo ví, odkud se tato zkratka vzala. Je to reminiscence na zdvořilostní protokol, dnes takřka zapomenutý. Ve skutečnosti to není přání samo o sobě, nýbrž pouze ohlášení návštěvy. Těmito dvěma literami totiž označoval návštěvník na zahnutém rožku své

vizitky účel své návštěvy, když ji odevzdával lokajovi v předpokojí dotyčné osobnosti: „Pour féliciter“, vyjádřeno česky – „(Přicházím) blahopřát“.

Kdykoliv nějaké přání bereme na vědomí, konfrontujeme je mimoděk s určitým opravdovým přáním, které chováme v hloubi svého srdce, a ve většině případů musíme konstatovat, že tato přání sotva přispějí k naplnění našich tužeb, a tak to, co nás nejvíce potěší, je konstatování, že ta či ona osoba si na nás ještě vzpomněla. Jsou tedy novoroční přání dobrou příležitostí k oživení vzpomínek i na ty, se kterými jsme se dříve setkáva-

li nebo setkali a které jsme ze svých myšlenek a vzpomínek ještě nevymazali.

Jako křesťané máme ještě jeden více než jen komunikační kanál, kterým se můžeme spojit s těmi, kteří jsou nám drazí, a tento kanál je tak široký, že překračuje všechny ostatní včetně internetu, a to je modlitba. Tímto kanálem můžeme nejen přání posílat, ale významně přispět k jejich uskutečnění. Doručitelnost je více než sto procentní.

To má velký význam i pro naplnění našich opravdu křesťanských přání, která se značně

*Pokračování na str. 9*

## Znovuzrození z Boha

Zamyšlení nad liturgickými texty  
dnešní neděle

*Těm, kdo ho přijali,  
dal moc stát se Božími dětmi*

Opět stojíš na prahu nového roku. Počátek je bod, který si žádá vykročení. Jsou však počátky, k nimž je záhodno se vrátet. K jednomu z nich tě dnes chce zavést Duch Svatý. Svěř se jeho vedení s pokornou otevřeností. Je to počátek, který nám přibližuje největší z evangelistů: počátek dějin spásy.

Slova, jimiž Jan otevírá své evangelium, jsou ti jistě povědomá. Stojí už na samém počátku Písma svatého. Byl to počátek lidských dějin, který však záhy po slibném rozkvětu byl poznamenán osudovým pádem do hříchu, který všechno změnil. Na místo světla vstoupila tma. Ale již tehdy byla řeč o novém počátku a tento nový počátek ti přibližuje Jan. Mluví o světle, které svítí ve tmě a tma ho nepohltí. Kdo má být tímto světlem? *Potomstvo ženy*<sup>(1)</sup>, které Jan nazývá *Slovo, a to Slovo je Bůh*.

Smíř se s tím, že pro tebe nikdy nebude lehké porozumět Janovým slovům. Je to tím, že ačkoliv jsme stvořeni k Božímu obrazu, Bůh je nekonečně jiný, než jsme my. Je to dáno naší omezeností. Člověk má jako tvor různé schopnosti, mohutnosti: tělo a duši, rozum a vůli, určitou míru odvahy, vytrvalosti, dobroty... U Boha tomu tak není, Bůh nic nemá v určité míře, Bůh je nekonečná bytost, ve které všechno je: Bůh je Moudrost, Láska, Síla a Moc, Dobrota a Milosrdenství.

Jan ti dnes sděluje tajemství, že **Bůh je Slovo**. Proč právě Slovo? Vždyť slovo je něco tak docela obyčejného, samozřejmého jako vzduch, který dýcháme a kterým je můžeme vyslovit.

Čím je ve skutečnosti pro tebe „slovo“? Představ si, že by z tvého života zmizela všechna slova. Bez slov by se zhroutil všechny smysl a řád, zmizely by všechny tvé myšlenky, plány, vztahy. Tvá existence, osobní i společenská, vyžaduje slova. Slovo je tedy více než shluk písmen a slabik. Slovo je součástí lidské bytosti. Bez schopnosti řeči bychom by-

li jako němě tváře. Právě tato schopnost je znakem, že nás Bůh pozvedl do mnohem vyššího řádu. Do slov jsou uloženy vrcholné plody lidského myšlení a velké duchovní bohatství.

Janovo »Slovo – LOGOS« je totéž jako nejdokonalejší a nejvyšší plod **Božího myšlení**: nejvyšší Boží Moudrost, nejvznešenější Řád, nejdokonalejší Myšlenka, v níž je stanoven nejposlednější a nejvyšší smysl všeho toho, co je. Jan ti tedy sděluje, že úplně *na počátku*, dříve než cokoliv jiného mělo svůj počátek, bylo u Boha **SLOVO**, *Idea, Světlo, velký Boží Plán; a ten Plán byl Bůh – Boží Syn – Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha*. V tomto věčném SLOVOU vidí a poznává Bůh sám sebe a současně poznává *všechno, co bude stvořeno i k čemu to bude stvořeno, neboť všechno, co bylo stvořeno, bylo stvořeno skrze ně*. Toto sebepoznání Boha je **Bůh Syn**.

Proč to apoštol tak zdůrazňuje? Pokouší se vyložit ti to, co on sám pochopil, když jeho hlava spočívala na Ježíšově Srdci: *celý smysl věčné Boží Myšlenky*: je v ní obsažen celý Boží Plán: abys jako tvor a člověk *měl moc stát se Božím dítětem*. Pokud by se tento cíl neměl naplnit, všechno to, co bylo stvořeno, bylo k ničemu. Do tohoto základního a nejvyššího projektu je vtělen **sám Bůh**: všechno vychází ze Slova – Počátku, aby všechno opět spočinulo ve Slovo – Konci.

Po tomto úvodu ti může Jan vyprávět to, co se událo, když se *Slovo stalo tělem – člověkem*. Jedině tak můžeš pochopit, proč mu tak záleželo na tom, aby *přebývalo mezi námi* a obětovalo samo sebe. Nyní můžeš pochopit, že skutečně **přišlo do svého**, do toho, *co povstalo jedině skrze ně a s ním a v něm*. Syn Otce se přišel spojit se svým milovaným dílem. Nikdo z lidí nemůže tak milovat své dílo, jak Slovo miluje své stvoření.

Proč to dělá? Aby toto své milované dílo vyvedl ze tmy, do které samo upadlo. *Přišel mezi vlastní, a ti ho nepřijali. milovali více tmu než světlo*. **SLOVO** k nám nepřišlo, **ačkoliv** jsme je nepřijali, ale **právě proto se stalo tělem a přebývalo mezi námi**. Bůh se vydává do krajnosti, protože se **nemůže vzdát sám sebe**, jeho odvčkový prapůvodní plán **učinit**



## Liturgická čtení

### 1. čtení – Sir 24,1–4.12–16

Moudrost se sama chválí a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: »Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakobovi, v Izraeli můj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až navěky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.«

### 2. čtení – Ef 1,3–6.15–18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

### Evangelium – Jan 1,1–5.9–14

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho

*Pokračování na str. 7*

**tě svým dítětem** není něco, co je mimo něho, co jenom má; ten plán, to je **Bůh sám**. I ve svém hříchem zuboženém stavu jsme *jeho vlastní, kteří povstali skrze ně*. Proto mu tak záleží na tom, aby nám vrátil **moc stát se Božími dětmi**.

Tato **moc** spočívá v tvém svobodném rozhodnutí, zda **jej přijmeš a uvěříš v jeho jméno**. Jestliže mu vyslovíš svůj souhlas, může se na tobě naplnit poslední cíl Božího Plánu: tvé **znovuzrození z Boha**. Přijímáš-li tento plán, on tě svým Duchem *uvnitř osvíti, abys pochopil, co čeká na ty, které povolal, a jak přebohatě se projevuje jeho štědrá dobrotivost v tom, co v budoucnosti dostaneš*. Věříš tomu?

*Modlím se za to, aby ti Bůh našeho Pána Ježíše Krista udělil dar moudře chápat věci a odhalovat jejich smysl.*

*Bratr Amadeus*

<sup>(1)</sup> Gn 3,15

## Uviděli jsme jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit (Mt 2,2)

*Bylo to jistě zcela zvláštní vedení, které bychom nikdy nečekali. Ale ani my nepostrádáme „hvězdu“, s jejíž pomocí nás Bůh chce vést. Může to být kněz, který nám ve zpovědi dává dobré pokyny. Někdy to může být něčí příklad, který nám pomáhá orientovat se. Někdy nás vede Prozřetelnost utrpením nebo radostí. Může to být nečekané vnuknutí. Tak tomu bylo doposud a tak to i zůstane. Musíme této „hvězdě“ věnovat pozornost a věrně ji následovat. Pak nás dovede k Ježíši.*

Kéž tato věc na nás zapůsobí jako nový objev, plný podnětů a bezprostřední svěžesti, a naplní nás optimismem. Nejen tři mudrci, každý z nás, kdo má důvěru v Boha a nespolehá pouze na vlastní síly a dobré známé, stojí pod zvláštní Boží ochranou. Proto zbožný důvěřuje v Pána. Je pro něho skálou, na které může pevně stát, štítem, který odráží střely nepřítele; hradem, ve kterém se cítí bezpečně. Náš život tak může opravu stát pod „dobrou hěždou“.

Jsou ještě jiné hvězdy, které nás přivádějí k Ježíši. Jsou to věčné lampy u svatostánků, které označují místo, kde Dítě přebývá. Je tedy na nás, abychom se mu co nejčastěji přicházeli poklonit a přinášeli mu své dary: zlato lásky, kadidlo zbožné úcty a myrhu trpělivosti, odříkání a obětí. Můžeme si být jisti, že si pokaždé odneseme dary daleko větší.

Papežský kazatel Raniero Cantalamessa nám říká, že ačkoliv se nám adorace někdy může jevit jako „ztráta času“, zdlouhavá a nudná, má přesto mimořádnou účinnost a přináší duchovní plody. Hodnotu adorace nenajdeme v teologických a teoretických výkladech, nýbrž v zkušenosti mnoha katolíků, kteří tyto dobré účinky zažili.

„Není možno být dlouho na slunci, aniž bychom na tváři nepocítili působení slunce. Jestliže dlouho, věrně a bez spěchu setrváme před Nejsvětější Svátostí, začneme vnímat Kristovy pocity a myšlenky, a to nikoliv formou diskursivní, nýbrž intuitivním způsobem.“

„Eucharistická adorace znamená konkrétně navázání srdce-

ného vztahu s Ježíšem, který je v Hostii skutečně přítomen.“ Klanění Nejsvětější Svátosti, kontemplace a slavení se mají v duchovním životě věřícího doplňovat. „Eucharistické nazírání znamená patření na toho, který se na mě dívá.“

„Adoraci je možno připravit delším rozjímáním, ale končit musí intuicí, která netrvá dlouho. Je to jako paprsek světla v noci. Ale je to zvláštní světlo, ani ne tak světlo pravdy, jako světlo skutečnosti. Je to vnímání velikosti, majestátu, krásy,

Boží dobroty a jeho přítomnosti, která nám bere dech.“

„To jediné, o co od nás Duch Svátý žádá, je, abychom mu věnovali čas, i když se nejdříve jeví jako ztracený. Nikdy nezapomenu na lekci, které se mi jednou v té věci dostalo. Řekl jsem Bohu: »Pane, dej mi horlivost, a já ti dám všechnen čas, který k modlitbě požaduješ.« V srdci jsme našel tuto odpověď: »Raniero, dej mi čas, a já ti dám všechnu horlivost, kterou pro modlitbu chceš.«“

*Podle zahraničních pramenů*



## Matka Boží Panna Maria, Matka Církve

Mezi mnoha přáními, která nám předem i dodatečně přeji všechno nejlepší do nového roku, je přání maminky ze všech nejpřímější a nejhlubší. Čím více nám kdo dal, tím více nám i přeje a tím větší musí být i naše synovská vděčnost a oddanost. Stejně vroucí a hluboké musí být přání dětí své mamince.

Církevní kalendář nám připomíná ještě jedno přání, které je více než přání. Je to novoroční pozdrav Matky Boží a naší nebeské Matky Pany Marie. Není možno lépe začínat další občanský rok než právě s tou, která je z Boží vůle počátkem všeho našeho dobra zde na zemi i jednou na věčnosti. Mariino Boží mateřství je totiž i našim mateřstvím: „Bůh předal Marii svou plodnost, aby jí umožnil zrodit svého Syna i všechny údy jeho tajemného těla“ (L. G. z Montfortu). Stejně nezastupitelně jako Ježíše Krista i nás přijímá do pozemského ráje svého lůna, abychom v něm našli bezpečnou lásku a všechny podmínky pro opravdové zrození Božích dětí. Jak nešťastní jsou všichni ti křesťané, kteří spolu s dětinou úctou ke své Matce opustili i její mateřské bezpečí, takže jsou nuceni vyrůstat v nepřiměřených, duchovně „nepřirozených“ podmínkách. Bez mateřské péče nebeské Matky je skutečný duchovní růst nemožný. To, že takto se svěřujeme Marii, není jen naše přednost a nekonečná výhoda, ale především je to oslava Boha Otce, v jehož plánu bylo od věčnosti, že jeho Syn oslaví tím, že bude třicet let podřízen své Matce Panně Marii.

Je-li Maria Matkou všech věřících, pak je obzvláště Matkou těch, které si Ježíš povolal za své zástupce zde na zemi, aby Božímu lidu sloužili jako *alter Chris-*

tus - druhý Kristus. „Jestliže mariánská úcta je potřebná pro všechny lidi, aby vůbec dosáhli spásy, je mnohem nezbytnější pro ty, kteří jsou povoláni ke zvláštní dokonalosti“ (L. G. Montfortu). Ježíš řekl své služebnici Conchitě Armidě: „Že dnes satan podkopává církev, je to slabostí a roztržitostí těch, kteří by měli být strážci mé svatyně.“ Církev trpí nejvíce nikoliv nedostatkem kněží, ale především velkým nedostatkem svatých kněží: „To je základ, ze kterého vycházejí všechna zla, nad kterými pláču ve své církvi: nedostatečné přetvoření jejich kněží ve mne. Kdyby tomu bylo jinak, v jak odlišných podmínkách by se nacházeli lidé, duše, celé národy.“

To vše má svůj počátek, že ti to strážci Kristovy svatyně opustili bezpečný plášť Matky kněží, Panny Marie. Kněží nemohou být svatí bez Marie. „Když jsem opustil svět, když jsem se vzdálil od svých učedníků, zanechal jsem jim Marii, aby mě představovala svými ctnostmi ve své mateřské něžnosti, ve svém Srdci, dokonale věrném Srdci mému: aby jako nezbytný prvek, jako základ mé církve podpírala mé učedníky. Když jsem jim seslal Ducha Svatého, neposlal jsem ji stranou, ačkoliv byla plná mého Ducha: bylo to proto, aby v ní církev viděla svou Královnu, aby jí kněží pokládali za naprosto nezbytnou a aby ani oni, ani věřící netrpěli nepřítomností mé lásky.“

„U paty kříže jsem viděl, jak Maria porodila mou církev a přijala v Janovi všechny kněze do svého srdce, na mé místo. Byla Spoluvykupitelkou, která první zvěčňovala moje umučení na zemi jako Ochránkyně a Matka kněží, Královna všech svatých.“

Nemůžeme své Matce církvi v novém roce přát nic krásnějšího než dar svatých kněží.

Nemůžeme své nebeské Matce udělat větší radost, než když s ní podle vůle jejího Syna začneme spolupracovat na tom nejdůležitějším úkolu: posvěcení kněží. -lš-

## DUCHOVNÍ MATKY KNĚŽÍ

### Marie Sielerová

Skromná dívka se základním školním vzděláním vyrůstala spolu se svými čtyřmi sourozenci na statku v rakouském Štýrsku a vedla pracovitý a nenápadný život. Když měla Marie 20 let, prodělala těžkou plícní chorobu, jejíž následky poneše po celý život.

Po několika neúspěšných pokusech o přijetí do kláštera se pokořená vrátila domů. Ježíš s ní měl jiné plány. Ale aby tento plán přijala, musela 24letá žena vybojovat těžký boj. 8. prosince 1923 ji Ježíš přísně napomenul: *Nechceš-li se přemáhat, vyhledám si jinou duši. Mám k dispozici tisíc jiných duší, kterým mohu dát svou milost. Tehdy vyslovila svůj rozhodný souhlas: Staň se, jak ty chceš.*

Od roku 1924 dával Ježíš Marii Sielerové mystické dary a poprvé začal hovořit o obnově kněžství:

*Znovu chci v církvi vylít Ducha svého Srdce a ty máš být mým nástrojem. Skrze tebe chci dát proudit zcela novým milostem pro kněze, a tedy i pro duše.*

V roce 1937 opustila jako 38letá svůj domov navždy. Její životní cesta potom vedla na krátký čas do Feldkirchu a na posledních 13 let života do Říma. Její život byl plný nejistoty, neatraktivní, chudobný, byla stále odkázána na jiné lidi. Často se musela stěhovat z bytu do bytu a psát prosebné listy, aby si mohla opatřit další. *Nevím, kde budu za týden o tomto čase, naspala do svého deníku. Od mnoha lidí zneuznávaná nezažila tato svatá žena nic z uskučnění kněžského díla, za které se v Římě tak horlivě zasazovala. Marie Sielerová zemřela náhle ve věku 53 let ... v cizí zemi*

*bez domova, bez lásky a bez duší, které jsou mi blízké. Její duchovní vůdce P. Baumann TJ ji našel 29. června mrtvou klečící u podtele, tak jak se obyčejně modlivala dlouho do noci.*

#### Duchovní mateřství

Do svého duchovního deníku si Marie Sielerová napsala: *Tak jako matka nosí v sobě dítě se vším, co je tomuto dítěti vlastní, tak já ve svém nitru nosím kněžské dílo... Pán mi dává milost duchovního mateřství pro církev. Všechny milosti mého vnitřního života patří zároveň kněžím. Kněží z něho mohou čerpat... Vnitřně jsem si jistá, že můj život a všechny od Boha dosažené milosti jsou určité pro obnovu kněžství ... Na přímělu Panny Marie proudí tyto milosti ke kněžím skrze duši jedné ženy.*

Ježíš jí ukázal ve vidění už před třiceti lety krizi kněžství, která nastoupí v budoucnosti. Napsala: *Mezi učením a praxí vznikla propast. Kněží už nepomáhá studium k tomu, aby hlouběji poznal Boha a miloval ho. Kněží už nevěří ve své kněžství, dívají se*

*na něho jen přirozenými očima jako na jedno z povolání. A Ježíš si jí postěžoval: V kněžích téměř úplně zanikla jejich víra ve své osobní kněžství.*

#### Dílo božského Velekněze

Ježíš Marii Sielerové vysvětlil: *Dílo vyrůstá z hloubky mého Srdce. A přislíbil: Kněžské dílo se rozšíří po celém světě. Marie Sielerová napsala: Toto kněžské dílo se stane pro církev „hořčičným semenem“, „kvasem“, který pronikne všechno... Ježíš začíná nenápadně, málem jako kdysi se svými apoštoly, ale jeho dílo bude tak mocné, že svým nehlubším tajemstvím pronikne celou církev a obnoví ji. Tím tajemstvím je VÍRA. Víra promění každého kněze a nakonec celou církev... Je to dílo jeho milosrdenství pro naši dobu.*

O jedinečné úloze Panny Marie v tomto díle Maria Sielerová napsala: *Ona je prostřednicí všech milostí kněžského díla. Kněžské dílo je záležitostí jejího srdce, jeho se zastává a za ně bojuje. I dnes se ještě projevuje jako mocná žena a postaví se svou důstojností a mocí jako Spoluvykupitelka proti zkaženému duchu dnešního světa.*

Toto dílo Božského Velekněze je ještě jakoby skryté. Objeví se ve chvíli, až to Pán bude chtít. Pán Ježíš to Marii Sielerové slíbil už před padesáti lety: *Poslední konečné uskutečnění si ponechávám jako své tajemství. Moje božská Prozřetelnost všechno zařídí.*

*Kněží se mají stát pro lidstvo opět příkladem... Chci vzbudit svaté kněze. V kněžích opět zavládne moje svatost.*

To jsou slova Pána Ježíše Marii Sielerové.



Marie Sielerová

Vítězstvo Srdce 39/2004

# Matka Eliza Vaughanová

**Každé kněžské povolání musí být vymodlené: Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žní, aby poslal dělníky na svou zeň (Mt 9,37-38). Mimořádným příkladem kněžsky smýšlející ženy je Angličanka Eliza Vaughanová.**

Pocházela z přísné protestantské rodiny Rolls-Roys. Už jako dívku ji ve Francii dojala příkladná pomoc, jakou katolická církev věnuje chudým. Po svatbě s plukovníkem Johnem Francisem Vaughanem přestoupila přes odpor rodičů do katolické církve. Tento krok učinila z hlubokého přesvědčení a nikoliv pouze proto, že se vdávala do katolické rodiny, jejíž předkové v době pronásledování katolíků zvolili raději vyhnanství, než aby byli nevěrní své katolické víře.

Jejich rodinné sídlo Courtfield se tehdy stalo útočištěm pronásledovaných kněží, místem, kde se často tajně sloužila mše svatá. Od té doby sice uplynula staletí, ale na katolickém duchu a přesvědčení rodiny se nic nezměnilo.

## Darujeme Bohu naše děti

Eliza patřila k těm, kteří konvertovali z celého srdce. Ve své náboženské horlivosti dokonce manželovi navrhla, aby jednou své děti darovali bezvýhradně Bohu.

Tato obdivuhodná žena konala každý den v domácí kapli hodinovou adoraci před Nejsvětější Svátostí. Prosila přítomného Boha o velkou rodinu a o mnoho duchovních povolání pro své děti. Darovala život 14 dětem a zemřela po porodu posledního z nich v roce 1853. Z třinácti dětí bylo osm synů a z nich se šest stalo kněžími. Dva byli řeholníci, jeden diecézní kněz, jeden biskup, jeden arcibiskup a jeden kardinál. Z pěti dcer se čtyři staly řeholnicemi. Jaké to bylo požehnání pro rodinu a jaký užitek pro celou Anglii!

## Kolébka povolání

Všechny děti v její rodině prožily šťastné dětství, proto-

že jejich matka dokázala při jejich výchově spojit přirozeným způsobem duchovní život a náboženské povinnosti se zábavou a veselostí. Díky matce Vaughanové byla každodenní mše svatá v domácí kapli stejně samozřejmá jako hudba, sport, amatérské divadlo, jízda na koni a různé hry. Děti se nikdy nenudily, když jim matka vyprávěla o světcích, kteří se jim stávali stále více důvěrnými přáteli.

Děti doprovázely maminku, když se věnovala nemocným a chudým v celém okolí. Při takových příležitostech se učily velkodušnosti a přinášení obětí a naučily se také dávat chudým své vlastní úspory nebo hračky. Eliza zemřela krátce po porodu čtrnáctého dítěte Johna. Vévoda Vaughan, který byl přesvědčen, že mu Elizu darovala Boží Prozřetelnost, napsal dva měsíce po její smrti: *Dnes jsem*



**Kardinál Vaughan. V jeho biskupském znaku je heslo: „Milovat a sloužit!“ Kardinál sám tlumočil toto heslo takto: „Tato dvě slova vyjadřují můj program: Láska musí být kořenem, ze kterého vyrůstá všechna moje služba.“**

*v době adorace děkoval Pánu, že jsem mu mohl opět darovat svou drahou manželku. Vylil jsem před ním celé své srdce, plný vděčnosti za to, že mi dal Elizu, která byla pro mě příkladem, která mě vedla a se kterou mě stále spojuje nerozlučné pouto. Jak velkou útechu a milost mi zprostředkuje! Stále ji ještě vidím, jak jsem ji vždy vidával před Nejsvětější Svátostí: v čisté a lidské přívětivosti, která se i v době modlitby zrcadlila na její krásné tváři.*

## Dělníci na pánově vinici

Tato četná povolání z jedné rodiny jsou jedinečným poselstvím v britských dějinách a jsou požehnáním, které pramenilo z matky Elizy:

Když nejstarší syn Hubert jako šestnáctiletý oznámil, že se chce stát knězem, byly reakce rozdílné. Matka, která se o to modlila, se usmála a řekla: *Dítě, už dávno jsem to věděla.* Otec však potřeboval určitý čas, než se s tím smířil, protože vkládal velké naděje právě do nejstaršího syna – dědice. Myslel si o něm, že udělá vynikající kariéru v armádě. Jak mohl tušit, že Herbert se má stát westminsterským arcibiskupem, zakladatelem misijní kongregace a nakonec kardinálem! Ale i otec se sklonil před tímto rozhodnutím a jednomu svému příteli napsal: *Když Bůh chce pro sebe Herberta, může mít pro sebe i všechny ostatní.* Renigard a Francis, který sdělil rodinný majetek, se oženili a Pán skutečně povolal na svou vinici ještě další děti Vaughanových.

Roger, druhý nejstarší, se stal převorem benediktinů a nakonec oblíbeným biskupem v Sydney v Austrálii, kde dal postavit biskupskou katedrálu. Kenelm se stal cisterciákem a později diecézním knězem. Josef, čtvrtý ze synů se podobně jako je-



**Eliza Vaughanová je pochovaná v rodinném sídle Courtfield**

ho bratr stal převorem benediktinů a zakladatelem nového opatství.

Bernard, který byl ze všech nejživější a miloval tanec a sport a nedal si ujít žádnou zábavu, stal se jezuitou. Den před vstupem do řádu šel ještě na ples a své společnici při tanci řekl: *Tento tanec, který dnes s vámi tančím, je můj poslední, protože budu jezuitou!* Dívka s údivem odpověděla: *Cože? Vy se chcete stát jezuitou? Vy, který tak milujete svět a tak vynikajícím způsobem tančíte?* Mnohoznačná a nade všechno krásná odpověď zněla: *Právě proto se zasvěcuji Bohu.*

Johna, nejmladšího z dětí, vysvětil na kněze jeho bratr Herbert a John se stal později biskupem v Salfordu v Anglii.

Z pěti dcer vstoupily čtyři do kláštera. Gladis do řehole Navštívení, Terezie se stala milosrdnou sestrou, Claire klariskou a Mary převorkou augustiniánek. Rovněž pátá dcera Markéta se chtěla stát řeholnicí, ale její křehké zdraví to nedovolilo. Žila zasvěceným životem doma a poslední léta života strávila v klášteře.

Courtfield je dnes střediskem pro duchovní cvičení arcidiecéze Cardiff. Vzhledem k svatému životu Elizy vysvětil biskup domácí kapli v roce 1954 jako svatyni Naší milé Panně kněžských povolání. V roce 2000 bylo toto zasvěcení opět potvrzeno.

*Vítazstvo Srdca 39/2004*

# Matka Conchita Cabrera de Armida

*Maria Conception Cabrera de Armida zvaná Conchita je jednou z těch moderních světic, které vedle povolání manželky a matky povolal Ježíš také k duchovnímu mateřství kněží a dlouhá léta ji na to připravoval: »Toto je tvoje duchovní mateřství pro kněze a bude mít v budoucnosti velký význam pro světovou Církev.«*

Conchita Armida je kněžská duše bez kněžského svěcení. Pán Ježíš Conchitě vysvětlil:

*Existují duše, které ve svěcení přijaly kněžské pomazání. Ale existují rovněž tak kněžské duše, které mají kněžské poslání, i když nemají ani kněžskou hodnost ani kněžské svěcení. Obětují se ve spojení se mnou a přinášíj v oběť samy sebe tak, jak po tom toužím. Tyto duše velmi mocně pomáhají Církvi na duchovním poli... Staneš se matkou velkého počtu duchovních dětí, ale ony budou stát tvé srdce tisíc mučednických smrtí.*

*Staneš se obětí za kněze. Spoj se s mou obětí, abys jim tak získala milosti... Chci obnovit svět tím, že se zjevím ve svých kněžích. Chci dát své církvi silný impuls tak, že vylijí Ducha Svätého na své kněze jako o nových Letnicích. Církev a svět potřebuje nové Letnice, vnitřní Letnice.*



Conchita Armida

Během návštěv Nejsvětější Svátosti se ještě jako dívka modlívala: *Pane, cítím se tak neschopná milovat, proto se chci provdat. Daruj mi mnoho dětí, které Tě budou milovat více, než Tě miluji já.*

Z jejího velmi šťastného manželství vyrostlo devět dětí, dvě dívky a sedm hochů. Všechny zasvětila Panně Marii: *Daruji Ti je zcela jako Tvé děti. Ty víš, že já nejsem schopná je správně vychovávat, příliš málo chápu, co to znamená být matkou. Ale Ty to víš.*

Musela prožít smrt svých čtyř dětí, které zemřely v pověsti svatosti.

## Můj syn, kněz Emmanuel

Conchita se mohla stát duchovní matkou zcela konkrétně pro kněžství svého vlastního syna, o kterém napsala: *Manuel se narodil přesně v den a hodinu, kdy*

*zemřel kněz José Camacho. Jakmile jsem se to dověděla, obětovala jsem svého syna Pánu, aby ho postavil k oltáři. Dala jsem ho Pánu upřímně, z celého srdce... Když začal malý Manuel mluvit, modlili jsme se spolu o nesmírnou milost řeholního povolání. V den prvního svätého přijímání a o velkých svätících obnovoval s vroucností tuto modlitbu. Pán ho vyslyšel. Vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova 12. listopadu 1906.*

Když byl Manuel 31. července 1922 v Barceloně svěcen na kněze, Conchita vstala -

## MODLITBA KNĚZE

*Pane, protože je to Tvůj hlas, který mým hlasem proměňuje chléb v Tvé tělo a víno v Tvou krev, a je to Tvoje ruka, která rozhrěšuje a vlévá do zraněné duše Tvé odpuštění, protože mé srdce se ztrácí v Tvém srdci jak hvězda, která zmizí, když zazáří slunce, dokonči, můj Bože, toto své dílo lásky, aby v Tvém služebníku bylo vidět jen Ježíše.*

*Tento tak vznešený život, v každém jeho okamžiku stojím jako pravý voják Kristův, připraven pečovat především o rány tohoto světa, aby je hojila Tvá božská ruka.*



## LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

pro časový rozdíl v Mexiku byla ještě noc - aby se duchovně účastnila jeho kněžského svěcení. Přitom si s hlubokým dojetím uvědomila: *Jsem matkou kněze... Mohu jen plakat a děkovat! Zvu celé nebe, aby děkovalo mým jménem, protože já jsem tak ubohá, že toho ani nejsem schopna.*

Po deseti letech napsala svému synu: *Neumím si představit kněze, který není Ježíšem, a to tím méně, je-li v Tovaryšstvu Ježíšovu. Modlím se za tebe, aby se tvoje proměnění v Krista rozšířilo v okamžiku slavení mše sväté, abys byl Ježíšem ve dne v noci.*

*Co bychom dělali bez kříže? Život by byl nesnesitelný bez bolesti, které nás sjednocují, posvěcují, očisťují a získávají milosti.*

Pán Ježíš jí vysvětlil: *Svěřím ti ještě jedno mučednictví: Pocítíš, jak kněží brojí proti mně. Budeš pocítovat jejich nevěrnosti a ubohosti a budeš mi to přinášet jako oběť.*

Tomuto duchovnímu mateřství pro posvěcení kněží a Církve se Conchita zcela odevzdala.

*Vítězstvo Srdca 39/2004*

O Conchitě Armidě jsme již několikrát psali ve Světle a vydali jsme o ní knihu P. M. M. Philipona OP *Duchovní deník matky rodiny*. Ve zbývající části Roku Eucharistie budeme v každém čísle publikovat jedno z jejích 31 adoračních rozjímání podle evangelíí *Já jsem*, která pak vyjdou také knižně (viz str. 12).

## ZA TO, ČÍM JSEM SE STAL, ZA TO, ČÍM JSEM, VDĚČÍM SVĚ MATCE

(Sv. Augustin)



Bez ohledu na věk a stav může se stát duchovní matkou kněze i žena, která není matkou rodiny. Stejně dobře jí může být stará nemocná nebo ovdovělá žena nebo dosud svobodná dívka. Mimořádným způsobem to platí pro misionářky a řeholní sestry, které posvěcení lidí zasvětily celý svůj život. A náš Svatý otec děkoval za mateřskou pomoc dokonce dítěti – blahoslavené Hyacintě z Fatimy.

Je tomu opravdu tak. Každého kněze předcházela kněžská matka. Pius X. právem řekl: *Každé kněžské povolání vychází z Božího Srdce, ale prochází srdcem matky.*

Velmi pěkně je to vidět na životě sv. Moniky a sv. Augustina, který jako 19letý student v Kartágu ztratil svou víru. Později napsal ve svých slavných „Vyznáních“ o své matce: *Z lásky ke mně prolila více slz, než prolily matky při tělesné smrti svých synů. Po dobu devíti let jsem se nacházel v propasti bludu. Ale tato zbožná vdova neustávala vytrvale za mě v modlitbách prosit Boha.*

Po svém obrácení svatý Augustin s vděčností prohlásil: *Moje svatá matka mě nikdy neopustila. Svým tělem mě porodila pro časný život a srdcem mě porodila pro život věčný.*

Svatý Augustin chtěl, aby jeho matka byla vždy přítomna jeho filozofickým disputacím. Ona přítom pozorně poslouchala a někdy k úžasu přítomných i zasáhla a odpověděla na položené otázky. Kdo by se proto divil, že Augustin sám sebe označil za „jejího žáka filozofie“.

## Obrácení, která jsou plodem modlitby a obětí

Oběti a modlitby „kněžské matky“ slouží především dobru těch Bohu zasvěcených duší, které zbloudily anebo se dokonce vzdaly svého povolání. K plnění takových úkolů si Ježíš povolává nesmírný počet modlicích se žen. Za všechny uvedeme alespoň dva příklady:

### Consolata Bertone (1903–1946)

Této turínské kapucince Ježíš řekl: *Tvůj život patří tvým bratrům. Consolato, i ty budeš dobrým pastýřem, budeš hledat ztracené bratry a přivádět je ke mně.*

Pro tyto „své bratry“ (kněze a Bohu zasvěcené osoby, které se ocitly v duchovní tísni) udělala Consolata všechno. Při



Consolata Bertone

své práci v kuchyni se ustavičně modlila modlitbu: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše. A z každé i sebemenší nepřijemnosti, služby a plnění povinnosti dělala vědomě oběť. O tomto jejím úsilí jí Ježíš jednou řekl: *To všechno jsou nepodstatné věci, ale protože mi je daruješ s velikou láskou, dávám jim nesmírnou hodnotu a používám je jako milost obrácení pro ty bratry, kteří jsou nešťastní.**

Lidé svěřovali klášteru písemně nebo telefonicky své těž-

ké případy. Consolata se s jejich urpením ztotožňovala a brala je na sebe. A tak někdy celé měsíce trpěla duchovní prázdnotou, opuštěností, pochybnostmi a hříšnými představami kněží. Během jednoho takového duchovního boje napsala svému duchovnímu vůdci: *Jak velkou cenu mě stojí bratři. Ale Ježíš jí dal nádherný příslib: *Consolato, ty budeš moci přivést k Bohu nejen jednoho bratra, ale všechny. Já ti slibuji: budeš mi je moci darovat jednoho po druhém.** A tak tomu skutečně bylo. Všechny kněze, kteří jí byly svěřeni, se jí opět podařilo vrátit k jejich plnohodnotnému kněžskému povolání. O mnoha případech jsou zachována hodnověrná svědectví.

### Zachráněn v posledním okamžiku

V životopisu blahoslavené Alexandriny da Costa (1904–1955; byla prohlášena za blahoslavenou 25. dubna 2004) je velmi dobře vidět, jak velkou moc a účinnost může mít skrytá oběť nemocné a trpící dívky.

Bylo to v roce 1941. Alexandrina napsala tehdy svému duchovnímu vůdci P. Marianovi Pinhovi, o co jí Ježíš prosil: *Moje dcero, v Lisabonu žije jeden kněz, kterému chybí jen málo, aby byl na věky ztracený; uráží mě velice škaredým způsobem. Zavolej svého duchovního vůdce a požádej ho o povolení, abys v okamžiku utrpení mohla trpět zvláště za něho.*

Po souhlasu duchovního vůdce Alexandrina nesmírně trpěla. Pociťovala celou tíži hříchů tohoto kněze, který o Bohu

nechtěl nic slyšet a hrozilo mu věčné zatracení. Ubohá trpělká sama zakusila peklo, ve kterém se kněz nacházel, a úpěnlivě prosila: *Ne, do pekla ne! Nabízím se za něho jako oběť... tak dlouho, jak jen budeš chtít.* Bůh jí dal poznat dokonce jméno dotyčného kněze.

P. Pinho chtěl věc prošetřit a informoval se u lisabonského kardinála, zda mu nějaký kněz



Alexandrina da Costa

nedělá velké starosti. Kardinál otevřeně potvrdil, že se velmi trápí kvůli jednomu knězi. Když mu řekl jeho jméno, bylo to právě to jméno, jaké se Alexandrina doveděla od Ježíše.

Za několik měsíců vyprávěl P. David Novalis P. Pinhovi neobyčejnou příhodu. Don David právě kázal ve Fatimě duchovní cvičení. Účastnil se jich jeden skromný muž, kterého si všichni všimli vzhledem k jeho příkladnému chování. Poslední den duchovních cvičení postihl tohoto muže srdeční záchvat. Zavolal si kněze a stačil se ještě vyzpovídat a přijmout svaté přijímání. Krátce nato zemřel smířen s Bohem. Pak se zjistilo, že tento podle oděvu laik je ve skutečnosti oním knězem, o jehož obrácení tak velice bojovala Alexandrina.

### OBĚTI VÁLEČNÝCH KONFLIKTŮ

Podle nejnovější studie provedené italskou Charitou jsou v současných válečných konfliktech oběti převážně z řad civilního obyvatelstva. Jejich podíl tvoří 93 % všech mrtvých. K obětem na životech dochází i při dalších ozbrojených konfliktech, např. v Kongu, Nigérii a Pákistánu. Do válečných konfliktů je zapleteno na 300 000 nezletilých.

## VĚČNÁ ADORACE

Arcibiskup Paderbornu Hans Josef Becker obnovil ve své diecézi věčnou adoraci před vystavenou Nejsvětější Svátostí, kterou zavedl jeho předchůdce Konrad Martin v roce 1857. Reaguje tak na výzvu Jana Pavla II. Ve svém adventním kázání při zahájení první adorace ve své katedrále vyzval věřící, aby bojovali proti pohodlnosti. Eucharistii označil za „pramen života naší víry“. V celodenních adoracích se pak střídají jednotlivé farnosti tak, aby se v diecézi ustavičně ve dne v noci konaly modlitby před vystavenou Nejsvětější Svátostí.

## KRISTOVI LEGIONÁŘI V JERUZALÉMĚ

Nejznámější poutní centrum v Jeruzalémě, známý papežský institut Notre Dame, převzali na papežův pokyn do své správy Kristovi legionáři. Správu tvoří tři zkušení kněží a skupina Bohu zasvěcených laických spolupracovníků. V centru je 250 lůžek, veřejná knihovna, škola informatiky a moderní posluchárna s 500 sedadly. Centrum posvětil Jan Pavel II. osobně při své poslední návštěvě Jeruzaléma.

## TERORISMUS NABYL ROZMĚRU SVĚTOVÉ VÁLKY

„Může napadnout kdekoli na světě, nerozlišuje mezi bojujícími a civilním obyvatelstvem, mezi vinnými a nevinnými.“ To je názor kardinála Ratzigera, který zdůraznil, že terorismus má dnes rozměry nové války. Podle kardinálova názoru násilí nemůže být jediným prostředkem proti terorismu, musí však být použito k ochraně práva a pořádku. Pacifismus zde nepomůže. Je však třeba také zkoumat a řešit příčiny terorismu a ty jsou většinou v dlouhodobé nespravedlnosti.

## MATERIALISMUS PŘÍČINOU DEPRESÍ

Materialistický pohled na skutečnost přispívá podstatně ke vzniku duševních onemocnění, jako jsou deprese. Konstatoval to prezident World Psychiatric Association, švýcarský psychiatr Norman Sartorius. „Existuje zákonitost, podle které požadavky rostou tím více, čím více člověk vlastní,“ vysvětloval psychiatr na celosvětové konferenci v Hongkongu. Deprese jako nemoc má tendenci objevit se ve věku kolem 30 let a pak ustavičně narůstá. Byla zjištěna také souvislost mezi trendem malých rodin a depresemi. V mnoha zemích vzniká složení obyvatelstva, ve kterém je málo dětí a mnoho starých osob. Obyvatelé středního věku jsou pak vystaveni zvýšenému riziku duševních chorob.

## VIETNAM

Komunistický Vietnam schválil nový zákon o náboženství. Poprvé je zde přiznáno právo na výkon náboženství a zakazuje se diskriminace z náboženských důvodů. Zákon však varuje před akcemi, které mohou „ohrožovat jednotu a bezpečnost státu“. Je zakázáno vyzývat k násilí s odvoláním na náboženské důvody. Ve Vietnamu se hlásí k náboženství jen 20 % obyvatelstva, a to především k buddhismu.

*Kath-net*

## EDITORIAL - pokračování ze str. 2

vymykají z rámce toho nejběžnějšího: „Všechno nejlepší, hodně štěstí a hlavně zdraví...!“ Skutečně věřící srdce nejde za svým „štěstím“ samo pro sebe, protože hledá svou nejpřínější vlastní radost v opravdovém „štěstí“ těch druhých. Tím se přibližuje obrazu, podle kterého byl člověk stvořen. Bůh se přece rozhodl, ačkoliv je od věčnosti dokonale blažený a sám v sobě, založit svou svrchovanou radost na tom, že bude oblažovat sám se sebou druhé, své tvory, a proto je **učinil z ničeho**, ačkoliv věděl, co všechno ho jeho tvorové budou stát. Kdyby Bůh nebyl tak absolutní altruista, nikdy bychom ani nezačali existovat. Bůh neshromažďuje pro sebe, nýbrž **rozdává ze sebe** a celou lidskou přirozenost postavil na stejný základ: aby nacházela své štěstí v tom, co dělá on: rozdávala to, co rozdávala on: život, lásku, dobrotu, krásu a radost. Jakmile člověk tuto cestu opustí a hledá radost sobeckým egoistickým, tedy sebestředným způsobem, nemůže nikdy dosáhnout pravého uspokojení, nýbrž jen vyššího stupně zvrácenosti. Nepoškozují tím bohužel jen sám sebe, ale ubližuje celému svému potomstvu a tím celé společnosti.

Být šťastný se člověk musí učit. Tato základní lidská formace začíná již v okamžiku početí. Lidský tvor se **učí být šťastný tím, že je (citelně) milován**. Jestliže se mu této školy už od mateřského lůna a v průběhu celého dětství v plné míře nedostává, je nenapravitelně ožebračen o pocit i o schopnost být šťastným. Bude své štěstí hledat tam, kde není, zcestným způsobem, a to, co si najde, ho stejně nikdy nenasytí. Záplava zábavných předmětů, kterou chtějí rodiče dítěti nahradit nedostatek opravdové a obšťastňující lidské lásky, vychovává z něho chamtivého sobce. Protože nepoznává z lásky svých rodičů svou vlastní důstojnost, zakládá si především na tom, co má a co si může vytroucovat. Bude si tak počínat celý život. To všechno se v plné míře projeví teprve po letech ke škodě jedince i společnosti a situace se zhoršuje z generace na generaci. Kdo se nenaučil nacházet své štěstí v tom, že oblažuje druhé, bude ho nakonec hledat na jejich úkor.

Ďábel, který nám od počátku závidí to, co nám Bůh připravil, ví velmi dob-

ře, že nám může nejvíce ublížit tím, že rozvrátí rodinu jako školu a dílnu lásky a pramen pravého štěstí. Všichni se domáhají práva na radost a uspokojení. Ano, máme právo na radost, pro ni jsme byli stvořeni, ale musíme ji hledat tam, kde je pro nás od Boha připravena. S mým právem na radost souvisí své právo být milován. Za každým právem a nárokem musí stát vědomí povinnosti a odpovědnosti. Kde všichni chtějí jen brát, jsou koše brzy prázdné.

A tak není divu, že máme před sebou celou řadu varujících statistických ukazatelů: Lidé se domáhají uzákonění práva na hřích, rostou ukazatele rozvodů a potratů, neuvěřitelné dětské zločinnosti a zločinnosti vůbec a klesají ukazatele porodnosti, věřících a duchovních povolání. Kéž bychom tyto výstrahy nepřehlíželi! Nemáme bohužel k dispozici statistiku, kolik procent obyvatel se živí tím, že poškozují druhé. Jisté je, že to, co vyjde najevo jako zvláště okaté, takže se tím zabývá černá kronika, je jen špička ledovce. Kam však spěje společnost, kde jeden druhého neobohacuje, nýbrž vysává, a ještě se tím baví: Co by zbylo z mediální zábavy, kdyby z ní zmizela oslava kultu sobeckého požitkářství?

Syn Boží přišel na svět jako **obraz, podle kterého jsme byli stvořeni**, a aby nám sebeobětující Boží lásku znovu názorně a přesvědčivě představil a dokázal. A když odešel k Otci, volá si své služebníky kněze, aby **na jeho místě** v tomto jeho příkladu pokračovali a získali všechny pro tuto lásku. (Je to opomíjený, a přece významný způsob jeho přítomnosti mezi námi.) Vzniká však jeden tragický bludný kruh: V rodinách, které nejsou posvěcené láskou, se nemohou rodit povolání k zasvěcenému životu. Ale **k posvěcování rodin je třeba služby svatých kněží**. Čím méně je **svatých rodin** a čím méně je dětí, tím méně je kněží. Ale čím méně je dostupná posvěcující služba **svatých kněží**, tím méně je **svatých rodin** a tím nedostupnější je právě Boží štěstí.

Drazí přátelé i nepřátelé, pro naši šťastnější budoucnost Vám přejeme a vyprošujeme štěstí, abyste uměli nalézat opravdové štěstí tam, kde je pro Vás od Boha připraveno. Takové je naše novoroční přání.

*-red-*

# Matka klanění a dostiučinění

„Přemilí synové, jsem ráda, že jste přišli sem nahoru jako děti, které se nechají nést na mých mateřských rukou.“

Buďte stále menší, učenlivější, čistší, prostší, oddanější a věrnější.

Velkou radost zakouší mé mateřské Srdce, když vás mohu všechny přinést jako vzácnou a vonnou oběť mému Synu Ježíši, který je skutečně přítomný v Eucharistii!

Já jsem Matka adorace a z dostiučinění.

Jsem mateřsky přítomna před každým svatostánkem světa.

Moje mateřská přítomnost vytváří nový svatostánek, plný lásky pro osamělou přítomnost mého Syna Ježíše; tvoří zahradu lásky jeho stálému přebývání mezi vámi; je nebeskou harmonií, která ho zahrnuje veškerým rajským kouzlem ve sborech klanějících se andělů, v blažené modlitbě svatých, v trpícím úpění tolika duší, které se ve očistci očišťují.

V mém neposkvrněném Srdci všichni tvoří koncert ustavičné adorace, neustálé modlitby a hluboké lásky k Ježíši skutečně přítomnému v každém svatostánku světa.

Mé mateřské Srdce dnes zarmucuje a hluboce zraňuje, když vidím, že kolem božské přítomnosti Ježíše v Eucharistii je tolik prázdnoty, tolik opuštěnosti, tolik nedbalosti a tolik mlčení!

Ó církvi putující a trpící! Jsem tvá Matka a ty jsi rodinou všech mých dětí, archou nové smlouvy, lidem Božím. Musíš pochopit, že ohnisko tvého života, pramen všech tvých milostí, zdroj tvého světla, princip tvé apoštolské činnosti je jen zde ve svatostánku, ve kterém je skutečný Ježíš!

Ježíš je zde, aby tě učil růst, aby ti pomáhal na cestě, aby tě posiloval ve vydávání svědectví, aby ti dal odvahu k hlásá-

ní evangelia, aby ti byl oporou v každém tvém utrpení.

Putující a trpící církvi této doby, která jsi volána prožívat agónii Getseman a krvavou hodinu své Kalvárie, chci tě dnes přivést sem, abys se mnou na kolenou před každým svatostánkem v úkonu ustavičného klanění a dostiučinění opakovala gesto své nebeské Matky.

Jsem Matka adorace a smíru.

V Eucharistii je Ježíš skutečně přítomen svým Tělem, svou Krví, svou Duší a svým Božstvím.

V Eucharistii je skutečně přítomen Ježíš Kristus, Boží Syn, onen Bůh, kterého jsem v něm

viděla v každém okamžiku jeho pozemského života, i když se skrýval pod závojem křehké a slabé lidské přirozenosti, která se rozvíjela v rytmu času a lidského růstu.

V trvalém úkonu víry jsem ve svém Synu Ježíši vždy viděla svého Boha a v hluboké lásce jsem se mu klaněla.

*Klaněla jsem se mu*, když jsem ho ještě chovala ve svém panenském lůně jako maličký zárodek; milovala jsem ho, živila, aby rostl, dávala jsem mu svou vlastní krev a své vlastní tělo.

*Klaněla jsem se svému Bohu* v chlapci Ježíši, jak rostl, v jeho rozvíjejícím se jinoštví, v mla-

dém muži, skloněném nad každodenní prací, v Mesiáši, který naplňoval své veřejné poslání.

*Klaněla jsem se mu*, když byl odsouzen a potupen, když byl bičován a korunován trním, když ho vedli na popraviště a ukřižovali.

*Klaněla jsem se mu* pod křížem, když nevýslovně trpěl a když ho nesli a uložili do jeho hrobu.

*Klaněla jsem se mu* po jeho vzkříšení, když se mně první ukázal v záři svého oslaveného těla a ve světle svého Božství.

Přemilí synové, zázrakem lásky, který budete schopni pochopit jen v nebi, *Ježíš vám dal dar, že stále zůstává mezi vámi v Eucharistii.*

Ve svatostánku, pod závojem proměněného chleba, přebývá tentýž vzkříšený Ježíš, kterého jsem jako první uviděla po divu jeho zmrtvýchvstání, týž Ježíš, který se v jasů svého Božství ukázal jedenácti apoštolům, mnohým učedníkům, plačící Magdaleně, zbožným ženám, které ho byly doprovázet až do hrobu.

Ve svatostánku, skrytý pod eucharistickým závojem, je přítomen tentýž zmrtvýchvstalý Ježíš, který se ukázal také více než pěti stům učedníkům a bleskem oslepil pronásledovatele Šavla na cestě do Damašku. Tentýž Ježíš, který sedí po Otcově pravici v záři svého oslaveného Těla a svého Božství, z lásky k vám se zahaluje pod bělostný vnějšek konsekrovaného chleba.

Synové přemilí, dnes musíte ještě více věřit v jeho přítomnost mezi vámi, musíte šířit odvážně a zmužile vaše kněžské výzvy, abyste se všichni vrátili k silné a dosvědčované víře v reálnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii.

Musíte orientovat celou církev, aby prodlévala před svatostánkem s vaší nebeskou Matkou v úkonu ustavičného



## ZCELA SE TI ODEVZDÁVÁM

Pane, odevzdávám se zcela do Tvých rukou. Dělej se mnou, co chceš. Ty jsi mě stvořil. Nechci již myslet na sebe. Chci jít za Tebou. Co chceš, abych učinil?

Jdi se mnou svou vlastní cestou. Chci dělat všechno, co Ty chceš. Obětuji svá přání a svá potěšení, slabosti i plány, názory, které mě vzdalují do Tebe a vrhají mě zpět ke mně samému.

Udělej se mnou, co chceš. O nic nesmlouvám. Nechci se předem dovědět, jaké máš se mnou úmysly.

Chci být tím, čím mě chceš mít, chci všechno to, co chceš se mnou udělat. Neříkám: Chci jít za tebou, kamkoliv půjdeš, protože jsem slabý. Ale odevzdávám se ti, abys mě vedl, to je jedno, kam. Chci tě následovat i v temnotách, jen Tě prosím o sílu pro můj den.

Bože, Tys byl se mnou tak obdivuhodně po všechny dny mého života. Ty mě ani nadále neopustíš. Vím to, i když nemám u Tebe žádné oprávněné nároky. Nedovol mi, abych šel svou cestou a nemyslel na Tebe.

Dovol mi, abych všechno přinesl před Tvou tvář, abych se zeptal na Tvůj souhlas při všem a mohl všechno vykonat s Tvým plným požehnáním.

Tak jako jsou sluneční hodiny závislé na slunci, tak já jsem závislý na Tobě. Ať je tomu tak, můj Pane Ježíši Kriste. Zcela se Ti odevzdávám.

*John Henry Newman*

dostiučinění, trvalé adorace a nepřestávající modlitby.

Vaše kněžská modlitba se má stát modlitbou eucharistickou.

Žádám vás, abyste se všude vrátili k hodinám adorace před Ježíšem vystaveným v Nejsvětější Svátosti.

Toužím po tom, aby rostl hold lásky k Eucharistii a aby se projevil také vnějšími, přitom však tak charakteristickými znameními, která budou vyjadřovat vaši zbožnost.

Obklopujte eucharistického Ježíše květy a světly, zahrňte ho něžnou pozorností, přibližujte se k němu s hluboce prožívanými gesty pokleknutí a klanění.

Kdybyste věděli, jak vás Ježíš v Eucharistii miluje! Jak i nepatrné gesto vaší lásky ho naplní radostí a útěchou!

Ježíš odpouští tolik svatokradeží a zapomíná na nekonečnou řadu nevděčností při jedné jediné krupě čistě kněžské lásky, kterou kladete do kalicha jeho eucharistického Srdce.

Kněží i věřící mého Hnutí, chodte často před svatostánkem; žijte před svatostánkem; modlete se před svatostánkem.

Vaše modlitba ať je ustavičnou modlitbou adorace a přímluvy, díky a dostiučinění.

Vaše modlitba ať je modlitbou, která se spojuje s nebeským zpěvem andělů a svatých, s vroucími prosbami duší, které se ještě očišťují v očištění.

Vaše modlitba ať je modlitbou, která shrnuje hlasy celého lidstva, které se má sklánět před všemi svatostánky celého světa v úkonu ustavičné vděčnosti a každodenního díkyčinění.

Protože Ježíš Kristus je v Eucharistii skutečně přítomný, zůstává stále s vámi a tato jeho přítomnost bude stále silnější, zazáří nad světem jako slunce a označí začátek nové éry.

Příchod slavného Kristova království se bude krýt s nejtěšnějším leskem Eucharistie.

Kristus založí své slavné království na všeobecném triumfu svého eucharistického králov-

ství, které se rozvine v celé své moci a bude schopné změnit srdce, duše, jednotlivé osoby, rodiny, společnost, samu strukturu světa.

Až Ježíš obnoví své eucharistické království, přivede vás k tomu, že se budete těšit z jeho stále přítomnosti, kterou budete prožívat způsobem novým a mimořádným. Přivede vás k tomu, že zakusíte druhý, obnovený a ještě krásnější zemský ráj.

Avšak vaše přítomnost před svatostánkem ať není jen přítomností modlitby, ale i společenstvím života s Ježíšem.

Ježíš je skutečně přítomný v Eucharistii, neboť chce vejít do stálého společenství života s vámi.

Když přicházíte před něj, vidí vás; když k němu hovoříte, naslouchá vám; když mu něco svěřujete, přijímá do svého Srdce každé vaše slovo; když prosíte, vždy vás vyslyší.

Chodte před svatostánkem, abyste upevňovali prostý a každodenní životní vztah k Ježíši.

Se stejnou přirozeností, s jakou hledáte přátele, s jakou důvěřujete osobám, které jsou vám drahé, jak cítíte potřebu přátel,

kteří by vám pomáhali, stejně tak jděte před svatostánek hledat Ježíše.

Učiňte Ježíše svým nejdražším přítelem, osobou nejspolehlivější, nejžádoucnější a nejmilovanější.

Řekněte Ježíši, že ho milujete; často mu to opakujte, protože to je jediná věc, která ho nesmírně uspokojuje, která ho těší za tolik nevděčností a vynahrazuje mu všechny zrady: »Ježíši, ty jsi naše láska; Ježíši, ty jsi jediným naším velkým přítelem; Ježíši, milujeme tě; Ježíši, jsme do tebe zamilovaní!«

Vskutku, Kristova přítomnost v Eucharistii má především ten účel, aby vám dala růst ve zkušenosti pravého společenství lásky s ním, takže se už nikdy nebudete cítit sami, když on zůstává zde na zemi, aby byl stále s vámi.

Pak musíte chodit před svatostánek sbírat ovoce modlitby a společenství života s Ježíšem, které se rozvíjí a zraje ve vaši svatost.

Premilí synové, čím víc probíhá celý váš život u nohou svatostánku v důvěrném spojení s Ježíšem v Eucharistii, tím více porostete ve svatosti.

Přivede vás k čistotě srdce, vybrané a chtěné pokoře, k prožívané důvěře, k milující a synovské oddanosti.

Eucharistický Ježíš se stane novou formou vaší kněžské svatosti, které dosáhnete dením a skrytým obětováním, stálou láskou k bratřím, schopností vzít na sebe utrpení a kříže všech, možností přetvářet zlo v dobro a hluboce působit, abyste duše vám svěřené vedli ke spáse.

Proto vám říkám: Přišel čas, kdy vás všechny chci mít před svatostánkem, především vás kněze, přemilé syny Matky, která setrvává v úkonu neustálé adorace a neustávajícího dostiučinění.

Chci, aby se vašim prostřednictvím vrátil eucharistický kult k novému rozkvětu v celé církvi stále účinnějším způsobem.

Nyní už musí skončit ona hluboká krize zbožnosti vůči Eucharistii, která zamořila celou církev a byla kořenem tolikeré nevěrnosti a rozšíření tak rozsáhlého odpadu.

Se všemi mými přemilými syny a s dětmi, které se mi zaslavily a tvoří součást mého Hnutí, kladu vás před všechny svatostánky světa, abych vás darovala Ježíši jako nejvzácnější drahokamy a nejkrásnější a nejvonnější květy.

Nebeská Matka chce nyní přivést k Ježíši přítomnému v Eucharistii stále větší a větší počet svých dětí, protože toto je čas, kdy eucharistický Ježíš má být ode všech zbožňován, milován, zahrnován díky a oslavován.

Moji nejmilejší synové, spolu s Ježíšem, který je v každém svatostánku v ustavičném stavu oběti za vás, vám žehnám ve jménu Otce i Syna i Duchu Svätého.“ (21. 8. 1987)

*Z knihy Kněžím, přemilým synům Panny Marie („modrá kniha“), kterou je možno získat na adrese: Středisko MKH, Černochova 7, 77200 Olomouc*



## ÚVODEM

Srdcem Církve je nepochybně Nejsvětější Svátost, protože zde nacházíme Ježíšovo Srdce, které nás očekává ve dne v noci, aby nás zaplavilo Otcovou láskou, hlubokou zárukou spásy všech duší. Chci-li jít k Ježíši osobně, nemohu udělat nic jiného než vrhnout se na kolena tam, kde je přechováván ve své eucharistické přítomnosti.

Eucharistická rozjímání „JÁ JSEM“, která sestavila ctihodná Conchita Armida, překvapují bohatstvím, prostotou a není jistě náhodou, že jsou inspirována evangeliem sv. Jana, které bychom mohli nazvat evangeliem eucharistickým, a to pro intenzitu výrazů a obrazů, které Ježíš používá, když k nám hovoří o svátosti svého Těla a Krve.

Přibližovat se k Nejsvětější Svátosti pomocí těchto meditací představuje vydatnou pomoc, abychom našli *skrytý poklad* (Mt 13,44), *perlu veliké ceny* (Mt 13,45), o kterých Ježíš mluví a se kterými se identifikuje. Když čteme spisy ctihodné Conchity Armidy, stává se pro nás snazším prohloubit poklad milostí, které Bůh zanechal své Církvi v Nejsvětější Eucharistii, katolickém kněžství, svátosti smíření, křtu, v klanění v duchu a pravdě, jak je Ježíš žádá atd. Všechno je proniknuto onou láskou, kterou vyzýváme jako Duchu Svatého a která zaujímá v mystické nauce Conchity Armidy významné ústřední místo.

Tato kněžská duše manželky, matky, vdovy a inspirátorky řeholních kongregací snad bude jednou jmenována učitelkou Církve pro plnost, hloubku a univerzalitu svého učení,

# JÁ JSEM... (1)

## 31 meditací před Nejsvětější Svátostí podle evangelia sv. Jana od ct. Conchity Armidy

zvláště pokud se týká kněží, ale týká se fakticky každé duše povoláné, aby se stala v Kristu *chválou a oslavou* Otce v Duchu Svatém.

Kdo jen trochu poznal její spisy, je uchvácen kouzlem, jaké prostupuje Janovo evangelium. Věřím, že také v těchto meditacích nebude obtížné je odhalit: je to pozvání *přijít a vidět* (srov. Jan 1,39), které adresuje každému z nás Ten, jímž všechno počíná a všechno se naplňuje. Autentické křesťanství není možné bez onoho *přijít a vidět* a také zůstat tam, kde Ježíš přebývá. Je to právě *Mistr*, kterého my, poutníci třetího tisíciletí, máme hledat jako pramen pravého štěstí a blaha. Není pochyb, že se máme obrátit k Ježíši, který přebývá v Nejsvětější Svátosti oltářní.

Tam, kde se mu klaníme, kde ho milujeme, kde rozjímáme o čistotě eucharistického chleba, tam začíná hodina setkání naší duše s jeho životem, hodina, která v sobě absorbuje všechny ostatní okamžiky dne, tam, kde čas před JÁ JSEM jako by už nebyl, protože přenechává všechnen prostor věčnosti.

Musíme si zvyknout ponořovat se do Kristovy eucharistické přítomnosti, jako bychom byli u bran věčnosti: *Já jsem brána* (Jan 10,7). Vstoupit skrze Ježíše znamená překročit práh ráje. Nejsme to my, kdo ho máme absorbovat a přitáhnout na zem, nýbrž právě naopak: On přitahuje nás a zemi, abychom se stali nebem. Čím více se klaníme Eucharistií, tím více se země stává nebem!

*Nové nebe a nová země se v nás uskutečňují pokaždé, když zůstáváme s ním. Ježíš je nové nebe a nová země: On je Ten, kdo obnovuje všechno.*

*Don Luciano Alimandi*

## PROLOG

Vždy mě děsí slova našeho Spasitele:

*Tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě, Filipě?*<sup>1</sup>

Zdá se mi, že ze všech svatostánek zní tato Ježíšova výtka: *„Tak dlouho jsem zde, a neznají mě.“*

Ale proč ho neznáme? Protože na něho nemyslíme, nemilujeme ho dostatečně.

Ale jsme vůbec schopni poznat jej sami od sebe? Ne. Proto Ježíš plamenem a silou, které obsahují všechna slova evangelia, nám říká:

*Já jsem...*

V těchto rozjímáních, která nám vnuká sám Ježíš, lépe oceníme svátost Eucharistie.

Duchu Svatý, osvět naši mysl, abychom poznali Ježíše, a zapal naše srdce svatou láskou.

Panno Maria, Ty, která jsi důvěrně poznala Božího Syna, požehnej nám, zapal naše srdce láskou a nauč nás žít v ctnostech.

## 1.

### JÁ JSEM TEN, KTERÝ JSEM... (Ex 3,14)

*Bůh velebnosti, třikrát svatý, přichází k tvoru, který je ničím, aby ho pozvedl a zbožštil*

Lipový kříž a pražská pobočka Unie křesťanských pedagogů vás zvou na přednášku Michala Kretschmera: **Dary Duchu Svatého a charismata** – v úterý 4. ledna 2005 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

*a zahrnul svým milosrdenstvím a láskou.*

**Já jsem ten, který jsem:** Nikdo nemůže pochopit plný význam těchto tajemných božských slov, která mohl pronést jedině Bůh.

Tuto definici třikrát Svatého uslyšel Mojžíš z horícího keře, když bez obuvi šlapal po hloží, protože jen v bolesti je možno naslouchat Božím důvěrným sdělením.

**Já jsem ten, který jsem:** Věčně nekonečný, ten, který nemá počátek ani konec; Všemohoucí, Nesmírný, Nestvořený, Bůh Lásky, Svatý svou podstatou, Stvořitel všeho toho, co existuje a může existovat, Jediný, Svrchovaný, ten, který stvořil všechny věci pro sebe, Bůh dobrotivosti, ten, který vlastní sám ze sebe a rozdává se bez míry, *ten, který JE!* Více není možno říci.

Z tohoto Bytí nekonečného ve třech osobách pocházím já, božské Slovo, které se vtělilo, druhá osoba Nejsvětější Trojice, rovný Otci a Duchu v moci, moudrosti, dobrotě a ve všech vlastnostech; přicházím, abych objal padlé lidstvo, přijal tvoji přirozenost a přivedl tě do nebe.

Jen Bůh mohl odčinit urážku učiněnou Bohu a jen láska, jediné láska mě přinutila, abych se obětoval Otci pro tvé dobro, sestoupil do lůna Panny, na slámu jeslí, abych se potil v dílně, snášel urážky, tresty a ponižení na Kalvárii, smrt na kříži, abych byl trvalou obětí na oltářích, aby se každý mohl živit mým Tělem a mou Krví a mým Životem.

Bůh se tě dotýkal, otáčel tě, ale ty ses nemohl k němu přiblížit. Proto jsem přišel a stal se Eucharistií, abych žil vedle tebe, skryl svůj jas, vstoupil až do tvého srdce, abych je obo-

hatil a přetvořil. Stvoření, vykoupení a přijímání jsou důkazy, že JÁ jsem Láska, jsem stále Láska a nikdy nepřestanu být Láska.

Přibližuj se k svému Spasiteli, k Ježíši, který se stal Chlebem, aby tě živil. Přijď k Bohu své naděje. Přijď jako Mojžíš, klaněj se Bohu a Pánu.

#### Poděkování

Bože - Lásko, který jsi nectěl být blažený bez člověka, aniž bys potřeboval někoho, hledal jsi lásku svých tvorů, děkuji Ti, že jsi chtěl moji spolupráci, abych sděloval Tvoji lásku a ukazoval ji svým bratřím.

On je všechno, já nic; On je věčný ve svých dokonalostech, já jsem omezený; On je milosrdný, já jsem ubohý; On se ničí z lásky ke mně, já jsem pyšný, tvrdý, necitelný k takové něžnosti.

Jednoho dne jsi řekl: *Můj Otec je stále činný, i já jsem činný*,<sup>2</sup> proto Tě prosím, Ježíši, abys mě třibil, očisťoval a proměnil mou bytost v ctnost, abys mě oživoval svým dotekem.

Maria, Dcero, Snoubenka a Matko Toho, který je sám Sebou, Toho, který je všechno, vyžádej mi milost, abych byl živým obrazem Ježíše na zemi, miloval, těšil, trpěl, abych byl spokojen jen s tím, že se zcela obětují pro dobro druhých.

#### Myšlenka pro život

Kdo nemiluje, nemá v sobě život; stupeň dokonalosti, jaký máme před Bohem, je úměrný stupni lásky.

#### Předsevzetí

Ježíši, dnes Ti jako důkaz své lásky dám, že se budu přemáhat v tom, co mě stojí nejvíce. Všechno je možné pro toho, kdo miluje! Jak je to pravdivé!

Pane, přinesu Ti mnoho úkonů lásky za kněze a za rodiny.

*(Pokračování příště)*

## Dívat se Mariinými očima

### Svědectví reženského biskupa Gerharda Ludwiga Müllera

*Na valném shromáždění sdružení „Institutum Marianum Regensburg“ vyprávěl biskup Müller o svých dojmech ze Světového eucharistického kongresu v Mexiku. Řekl, že v Mexiku nyní vzhází semeno, které tu zasela krev mučedníků. Převážně mladí lidé v průměru kolem 25 let byli účastníky velkých eucharistických a mariánských průvodů. Na ulicích se shromáždily miliony lidí, když tudy procházel milostný obraz Panny Marie Guadalupské v slavnostním procesí.*

Poselství křesťanství se zde prosadilo teprve poté, když se Panna Maria zjevila blahoslavenému Juanu Diegovi. Matka Boží ukázala tehdy lidem Boží milosrdenství, zatímco náboženství Aztéků představovalo obraz boha plný hrůzy a strachu. Mexiko děkuje Matce Boží za své obrácení ke křesťanské víře a mexický lid na to nikdy nezapomene.

Zabývat se v teologii Pannou Marií není jen jedním tématem mezi ostatními. Právě na něm je možno poznat, o co se v katolické víře vlastně jedná. Abychom správně porozuměli Eucharistii, jsme odkázáni na mateřský doprovod Panny Marie, která jediná nám může zvýraznit lásku k eucharistickému Kristu.

Víra a náš vztah k Eucharistii není něco, co stačí vzít na vě-

domí, nýbrž právě z něho musí vyrůstat naše stále hlubší láska ke Kristu. Dívat se na Eucharistii Mariinými očima znamená spojovat se v jedno s Božím tajemstvím. Eucharistie není nějaké pouhé družné společenské shromáždění, nýbrž je to zviditelnění Božího vtělení skrze mystické Kristovo tělo.

Existuje proto hluboká analogie mezi Mariiným „Fiat“ a „Amen“, které věřící vysloví při přijímání Eucharistie. Proměna chleba a vína se uskutečňuje působením Ducha Svatého. Mariino tělo bylo prvním svatostánkem, v ní jako první Bůh vtělením svého Syna zřídil svůj stánek. Maria je však spojena i s ústředním tajemstvím Eucharistie, s obětí jejího Syna na kříži, pod kterým stála jako Ježíšova matka. Pak také spo-

lu s učedníky čekala v modlitbách o Letnicích na seslání Ducha Svatého.

V „Ite missa est“ v závěru mše svaté je nám předán Boží mír spolu s posláním předávat ho světu. Tento mír jsme přijali v Eucharistii, ale musíme být také služebníky tohoto pokoje skrze Eucharistii. Maria jako „eucharistická žena“ nám může být nápomocná, abychom toto tajemství v eucharistickém roku ještě lépe pochopili. Mše svatá není žádná zábava, nýbrž sebedarování a sebeodevzdání do Boží vůle, tak jak to Maria vyjádřila ve svém „Fiat“. Abychom je pochopili, potřebujeme hlouběji vrůst do života Ježíše Krista. Jen tak může vycházet Církev z eucharistické svátosti obnovena.

*Podle Kath-net*

#### FOTBALOVÁ HVĚZDA STAVÍ NA VÍŘE

Fotbalová hvězda stuttgartského týmu brazilský útočník Claudemir Jeronimo Baretto zvaný Cacau se netají svou vírou v Ježíše Krista. Na svém tričku nosí nápis: „Mé srdce patří Ježíši!“ Při bohoslužbách radí svým fanouškům, aby četli Písmo svaté. Před důležitým rozhodnutím se ptá, co by na jeho místě udělal Ježíš. Víra mu pomáhá přenášet se přes výšiny i propasti kariéry. Média se ovšem zajímají jen o jeho branky.

#### CESTA K BLAHOŘEČENÍ OTEVŘENÁ

Kardinál Clemens August hrabě von Galen bude prohlášen za blahoslaveného. Hrdinský stupeň jeho ctností byl v Kon-

gregaci pro blahořečení potvrzen již v prosinci loňského roku. Nyní k tomu přistoupilo uznání zázračného uzdravení, které se stalo v roce 1995. Jeden indonéský žák Henrikus Nahak byl náhle uzdraven medicínsky nevysvětlitelným způsobem.

Kardinál Galen působil jako biskup v Münsteru a s neobvyklou odvahou se otevřeně stavěl proti Hitlerovu nacionalismu a jeho ideologii. Zemřel jeden rok po pádu Třetí říše v pověsti svátosti.

*Kath-net*

#### KATASTROFÁLNÍ STAV KNĚŽSTVA V DIECÉZI MOHUČ

V diecézi kardinála Lehmana dramaticky poklesl počet kněží. Z 615 v roce 1989 se zmenšil na 363 v roce 2001. Počet katolíků poklesl o 55 000. Návštěvnost bohoslužeb klesla z 18 na 10,4 %. Kardinál Lehman chce tomu čelit novým strukturálním uspořádáním své diecéze. Zdá se mu, že se v posledních desetiletích vše příliš zaměřilo na slavení Eucharistie a opustily se jiné liturgické formy, které je možno lépe zaměřit na různé druhy adresátů. (Pozn. red.: Pod označením „slavení Eucharistie“ se ovšem nezřídka skrývají deformované bohoslužby, kritizované Svatým otcem v jeho encyklice o liturgii a v instrukci „Redemptionis sacramentum“.)

<sup>1</sup> Jan 14,9; <sup>2</sup> Jan 5,17

## PAPEŽ PIUS XII. (44)

Jako vězeň v Norimberku viděl Wolff věci ze své vlastní perspektivy. Bylo mu dáno slovo. Že nebylo dodrženo, nutilo ho tím spíše k tomu, aby se hlásil o slovo. Zahájil stávkou hladovkou, až jako jediný si mohl ponechat své nárameníky. Byl služebně nejstarším šéfem hlavního úřadu SS, který přežil. Nechtěl se v žádném případě vyhnout osudovému společenství svých kamarádů SS.

Husmann vzpomínal: „Ve dvouhodinovém rozhovoru jsem dokazoval tomu Američanovi, že Wolff zachránil svou kapitulací mnoha tisícům životů a nepoděpsal ji jen z oportunismu, jak se mu vytýkalo.“

»My ve Švýcarsku,« řekl jsem mu, »bychom nechali muže svobodně mluvit, i kdyby spáchal deset vražd, ale svým jednáním zachránil tisíc životů. Mimo to dané slovo se nesmí přece zrušit ani vůči vrahovi!«

Poté byl Husmann vpuštěn k hlavnímu žalobci generálu Telfordu Taylorovi.

Taylor sice začal tvrzením: „Vůči německému zrádci SS není třeba držet slovo,“ ale pak po dvacetiminutové slovní pútce uzavřel hovor ujištěním: „Dodržíme dané slovo, doktore Husmanne.“

Generál SS byl v Norimberku propuštěn, ale padl automaticky do rukou úřadům soudní komory. Protože Wolff kapituloval v oblasti polního maršála Alexandra, byla pro jeho denacifikaci příslušná britská zóna.

Hra se tam opakovala. Německý vyšetřovací výbor prohlásil, že se svědkem Husmanem nesouhlasí. Husman přesto jel do Hamburku, kde seděl Wolff ve vězení.

Zeptal se příslušného úředníka anglické vojenské zprávy, bývalého židovského emigranta: „Proč mi nechcete dovolit přístup?“

Ten mu odpověděl: „Protože jinak byste politikařil, doktore Husmanne!“

Husmann místo odpovědi: „Požaduji, abych byl zaveden k vašemu představenému!“

„Jak si přejete, doktore Husmanne.“



Husmann, postavený proti vysokému anglickému důstojníkovvi kontrarozvědky, prohlásil: „Zavazuji se, že se ve svých výpovědích nedotknu Ruska. Jestliže přesto nemám být jako svědek k jednání

s Wolffem připuštěn, cítím bych se bohužel nucen napsat siru Brianovi Robertsonovi, vojenskému guvernérovi britské okupační zóny, že je asi lhář!“

Sir Brian vydal totiž instrukci, že se nesmí bránit svědeckým výpovědím švýcarského státního příslušníka Dr. Husmanna.

O tom Husmann věděl, a věděl to i tento Angličan, a proto ustoupil.

Nepříjemný svědek, tenhle Švýcar! Německý předseda denacifikačního výboru byl varován, choval se arogantně a chtěl ponechat pro vystoupení Husmanna jen deset minut. Poučil ho: „Odsoudil jsem mnohem menší nacisty k pěti letům, jakpak mohu jen tak nechat běžet nějakého Wolffa?“

Husmann: „Domníváte se tedy také, že vůči bývalému členu SS není třeba držet slovo?“

„Myslím,“ odpověděl předseda, „že mi musíte nejdříve prozradit, jak se ve Švýcarsku takový vlčí kožich odvíjí.“

Husmann: „Nepokusíte se přece odvíjet kožich nějakého vlka, nýbrž chcete odvíjet veš.“

„Jak se tedy – mohu-li se zeptat – odvíjí ve Švýcarsku veš?“

„Tím, že se veš buď zabije, nebo se nechá běžet. Budete se muset smířit s tím, že necháte Wolffa běžet.“

„A tak ho zase nechali po čtyřletém vězení běžet,“ konstatoval Husmann spokojeně. Jeho doutník byl dokouřený.

V roce 1945 bylo ještě účelné kvůli pokoji s ruskými spojenci zapomenout na dané slovo, až do 11. března 1952, kdy se situace zásadně změnila. „Dnes,“ řekl doktor, postavil se a zkoumavě prohlížel výklenek, „platí Wolff za prozíravého muže, protože už tehdy chtěl vidět spojení Němců s Američany proti komunistickému Východu.“

„Ano, tihle Američané,“ minil jsem, „chtěli během války dokonce papeži namluvit, že se Stalin stal demokratem.“

„Je libo vodku?“ zeptal se mě Dr. Husmann. „Raději campari bitter,“ odpověděl jsem.

### XIX.

V této kapitole podáme historii vztahů mezi Washingtonem a Vatikánem. Soustřeďuje se kolem čtyř jmen: Eugenio Pacelli, 262. papež, Francis Spellman, kardinál z Nového světa, Franklin Delano Roosevelt, prezident USA, a Myron Taylor, šéf ocelářské firmy a zmocněnec amerického prezidenta u Svatého stolce.

Historie začíná 9. října roku 1936.

Toho dne přijíždí tehdejší státní tajemník kardinál Eugenio Pacelli do přístavu v New Yorku. Papež Pius XI. poslal svého nejlepšího muže na informační cestu po USA. Ví proč. Amerika je velmoc na vzestupu. Evropa se rapidně opotřebovává. Řím však chce přežít. Církev rozpoznává znamení doby. Co může být tedy pochopitelnějšího, nežli příkaz státnímu sekretáři a kardinálovi, aby hledal osobní kontakt s rozhodujícími muži Nového světa a pokusil se, aby katolicismus, na který se tam stále ještě nahlíží v širokých kruzích jako na „podezřelý“ a „podřadný“, stal hodnotným v lepší společnosti i politice. Protože je ještě

živá vzpomínka na 5. listopad, papežův den, kdy američtí protestanti symbolicky spálili figurínu papeže.

Na molu je Pacelli přivítán biskupem Francisem Spellmanem. Spellman je malý, podsaditý, žoviální muž, svým chováním celý Američan, zatímco hubený, asketicky vyhlížející kardinál státní sekretář se jeví jako typický Říman. Ale možná jsou to právě protiklady, které se vzájemně přitahují. Neboť římský a americký církevní kníže se zdraví srdečně jako dva dobří staří přátelé po dlouhém odloučení. Vyměňují si vzpomínky na společně strávené studijní roky v Římě.

Potom procestuje Pacelli Chicago, San Francisco, Los Angeles, Cincinnati a 1. listopadu je zpět v New Yorku. Mohl se přesvědčit o rapidním nárůstu katolických obcí a také o tom, že katolicismus zůstal ve státech vírou chudých přistěhovalců – Irů, Italů, Poláků. A tyto části obyvatel se rozmnožují neporovnatelně rychleji než starousedlí puritánští Anglosasové.

Tyto skutečnosti nemohl opomenout Roosevelt, který chtěl být právě ve dnech Pacelliho návštěvy znovu zvolen prezidentem. Návštěvník z Říma prožívá celý hektický shon kolem prezidentské volby ve Státech. Spellman se také proto postaral o to, aby Roosevelt měl před očima následující čísla katolických hlasů, které mají vliv na jeho znovuzvolení prezidentem. V roce 1690 bylo na území USA kolem 30 tisíc katolíků. O sto let později to bylo 12 milionů, v roce 1920 už 20 milionů, v roce 1930 více než 23 milionů. A tato křivka čísel se dále zvyšovala.

Roosevelt slibuje, že katolíci v případě jeho znovuzvolení už nemají být stavěni na roveň černochoů a Židů, a také slibuje navázat diplomatické styky s Vatikánem.

(Pokračování)

## ZEMŘEL MONS. KAREL VRÁNA

Dne 11. prosince 2004 zemřel jeden z předních českých teologů Mons. prof. Karel Vrána. Narodil se 24. 8. 1925 v Zahrádce u Ledče nad Sázavou. Svátost kněžství přijal 23. 12. 1950 v Římě. Kněžsky působil v jižním Tyrolsku a jako profesor filosofie na papežském institutu v Beneventě a na Lateránské universitě v Římě. Rektorem české papežské koleje Nepomucenum v Římě byl jmenován v roce 1978. Po návratu do vlasti roku 1991 přednášel na Katolické teologické fakultě UK v Praze a pokračoval v činnosti jako předseda české římské Křesťanské akademie, u jejíhož zrodu stál již roku 1951. Papež Jan Pavel II. ho roku 1980 jmenoval prelátem a roku 2003 apoštolským protonotářem. Roku 2001 byl prezidentem České republiky vyznamenán Řádem T. G. M. Po celý kněžský život vnímal svůj niterný vztah ke královéhradecké diecézi, z níž pocházel a k jejímuž presbyteriu patřil. Roku 1992 byl jmenován sídelním kanovníkem Katedrální kapituly při chrámu Svatého Ducha v Hradci Králové a roku 1999 ředitelem nově koncipovaného Diecézního teologického institutu při Biskupství královéhradeckém.

Kristovu evangelium sloužil i formou tiskového apoštolátu a nezištnou pomocí mnoha potřebným. Své rozsáhlé vědomosti, prostoupené láskou k Bohu, Církvi a Božím lidu, předával vděčným posluchačům na různých místech doma i v zahraničí. Lásku k filosofii si uchoval do posledních hodin života. Ještě v předvečer smrti o ní přednášel říčanským farníkům, mezi nimiž 12 let žil a po zehnaně působil.

Rozloučení s profesorem Vránou se konalo při eucharistické oběti v **pondělí dne 20. prosince 2004 v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové a tentýž den ve 14.30 hodin v děkanském kostele sv. Petra a Pavla v Říčanech**. Po církevních obřadech bylo uloženo tělo zesnulého dle jeho přání do hrobu na místním hřbitově s nadějí na vzkříšení mrtvých a život věčný. *-red-*

### DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ 2005

- |  |                                   |
|--|-----------------------------------|
| 3.-5. 6. Víkend pro manžele  | P. F. Petřík                      |
| 3.-5. 6. Víkend pro podnikatele  | P. V. Slamečka                    |
| 5.-9. 6. Duchovní cvičení pro důchodce, osamělé, nemocné                 | P. S. Peroutka, SJ                |
| 24.-26. 6. Duchovní obnova formou večeřadla                              | P. M. Filip, OP                   |
| 10.-16. 7. Kněžské exercicie   | P. P. Ambros, SJ                  |
| 17.-21. 7. Duchovní cvičení pro pedagogy a vych.                         | P. P. Šustáček                    |
| 17.-21. 7. Duchovní cvičení pro muže a ženy (františkánská spiritualita) | P. A. Dabrowski, OFM              |
| 24.-27. 7. Duchovní cvičení pro manžele                                  | P. M. Kabrda SDB                  |
| 31. 7.-5. 8. Duchovní cvičení pro katechety                              | P. V. Šíma                        |
| 5. 8.-9. 8. Duchovní cvičení pro vysokoškoláky                           | P. M. Altrichter, SJ              |
| 16.-19. 8. Duch. cvič. pro varhaníky a chrámové zpěváky                  | P. M. Javora                      |
| 18.-21. 8. Duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky                     | Mons. A. Opatrný                  |
| 21.-27. 8. Exercicie pro řeholnice „Ecclesia de Eucharistia“             | Mons. J. Hrdlička                 |
| 2. 9.-6. 9. Duchovní cvičení pro vysokoškoláky                           | P. V. Slamečka                    |
| 18.-23. 9. Kněžské exercicie v jednání                                   | P. J. Berka, OPraem               |
| 30. 9.-2. 10. Duchovní cvičení formou večeřadla                          | P. M. Filip                       |
| 4.-8. 10. Duchovní cvičení s Pannou Marií                                | P. J. Hladiš, SJ                  |
| 9.-13. 10. Duch. cvič. pro důchodce, nemocné, osamělé                    | P. J. Čupr, SJ                    |
| 16.-21. 10. Duch. cvič. pro trvalé jáhny a manželky                      | P. V. Kodet, OCarm. K. Lachmanová |
| 26.-29. 10. Duchovní cvičení pro manžele                                 | P. M. Kabrda, SDB                 |
| 3.-6. 11. Duchovní cvičení pro snoubence                                 | P. J. Berka, OPraem               |
| 16.-20. 11. Ignaciánské exercicie pro všechny                            | P. S. Peroutka, SJ                |
| 2. 12.-4. 12. Duchovní cvičení pro manžele                               | P. F. Petřík                      |
| 4.-8. 12. Adventní duchovní cvičení                                      | P. A. Dabrowski, OFM              |
| 13.-17. 12. Adventní duchovní cvičení                                    | P. S. Peroutka, SJ                |
| 30. 12.-   |                                   |
| 1. 1. 2006 Duchovní cvičení formou večeřadla                             | P. M. Filip, OP                   |

Bližší informace naleznete na [www.stojanov.cz](http://www.stojanov.cz). Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel. 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz.

## Liturgická čtení

### Neděle 2. 1. - 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1-4.12-16  
 Ž 147,12-13.14-15.19-20  
 Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Nebo: Aleluja.*)  
 2. čt.: Ef 1,3-6.15-18  
 Ev.: Jan 1,1-18

### Pondělí 3. 1. - nez. pam. Nejsvětějšího

**Jména Ježíš**  
 1. čt.: 1 Jan 2,29-3,6  
 Ž 98(97),1.3cd-4.5-6  
 Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)  
 Ev.: Jan 1,29-34

### Úterý 4. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7-10  
 Ž 98(97),1.7-8.9  
 Odp.: 3cd (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)  
 Ev.: Jan 1,35-42

### Středa 5. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11-21  
 Ž 100(99),1-2.3.4.5  
 Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země!*)  
 Ev.: Jan 1,43-51

### Čtvrtek 6. 1. - slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1-6  
 Ž 72(71),1-2.7-8.10-11.12-13  
 Odp.: srv. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)  
 2. čt.: Ef 3,2-3a.5-6  
 Ev.: Mt 2,1-12

### Pátek 7. 1. - nez. pam. sv. Rajmunda z Penafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22-4,6  
 Ž 2,7b-8.10-11  
 Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)  
 Ev.: Mt 4,12-17.23-25

### Sobota 8. 1. - ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7-10  
 Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8  
 Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)  
 Ev.: Mk 6,34-44



## Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	2. 1.	3. 1.	4. 1.	5. 1.	6. 1.	7. 1.	8. 1.
Antifona	154	154	154	154	226	226	226
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
<b>Ranní chvály:</b>							
Hymnus	154	154	154	154	226	226	226
Antifony	201	935	950	965	233	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	201	208	211	215	233	241	244
Antifona k Zach. kantiku	202	208	212	215	233	241	245
Prosby	202	209	212	215	233	241	245
Záv. modlitba	202	209	212	216	234	1277	245
<b>Modlitba během dne:</b>							
Hymnus	155	155	155	155	227	227	227
Antifony	156	156	156	156	228	228	228
Žalmy	926	940	955	971	235	1004	1019
Krátké čtení	203	209	213	216	237	242	245
Záv. modlitba	202	209	212	216	234	242	245
<b>Nešpory:</b>							
	SO						
Hymnus	197	153	153	153	229	225	261
Antifony	198	203	945	960	230	238	260
Žalmy	1661	930	945	960	230	238	230
Kr. čtení a zpěv	199	204	210	214	231	239	260
Ant. ke kant. P. M.	199	204	211	214	232	240	260
Prosby	199	204	211	214	232	240	261
Záv. modlitba	196	202	209	212	234	234	263
Kompletář	1242	1242	1247	1250	1238	1242	1238

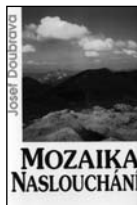
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**MOZAIKA NASLOUCHÁNÍ**

Josef Doubrava

Soubor 100 různých otázek a odpovědí na témata: Proč věříš v Boha? Po čem nejvíc toužíš? Co vzkazuješ nevěřícím lidem? Každý zde může najít kousek sebe.

*Cesta, brož., A6, 168 stran, 59 Kč*



**NA CESTĚ S MLADÝMI**

Jan Balík

Setkávání církve s mládeží přináší mnoho zajímavých podnětů. Provází je však nejedno úskalí. Proto se tato kniha pokouší nahlédnout do světa mladých lidí, poukazuje na možné způsoby jejich evangelizace a dotýká se různých oblastí doprovázení mládeže. Styl knihy zpřístupňuje probírané téma širokému spektru čtenářů: kněžím, řeholníkům a řeholnicím, vychovatelům i animátorům.

*Paulínky, váz., zúž. A5, 504 stran, 295 Kč*

**ANI Ň**

Joshua Harris

Řada mladých křesťanů vnímá svou sexualitu rozporuplně. Joshua Harris nabízí na toto téma zdravý, osobní a čtivý pohled. Jeho kniha obsahuje daleko víc než jen sumář podnětů, jak se vypo-



řádat s chtitěm. Ukazuje, jak naši sexualitu vřadit do celkového žití pro Krista a s Kristem.

*Samuel, brož., A5, 120 stran, 148 Kč*

VIDEOKAZETA

**CESTA TŘÍ KRÁLŮ**

Vánoce si nedokážeme představit bez tajemných postav tří králů, kteří přicházejí z dalekých východních zemí, aby se v Betlémě poklonili dítěti Ježíši. Kdo byli ti neznámí mudrci, jakým nebezpečím museli čelit na své cestě za hvězdou? Děti od 5 let mohou s napětím na této videokazetě sledovat jejich příběhy. Animovaný film v českém znění. Režie Pavel Kubant, výtvarnice Zdenka Krejčová, námět a literární scénář Oldřich Selucký, hudba Jerome Boudin.

*VHS - Karmelitánské nakladatelství, 62 minut, 290 Kč*



AUDIOKAZETA

**LÁSKA NECOVÁ ZPÁTKY**

Józef Augustyn

Záznam přednášky o otcovství, která se konala v budově pražské Teologické fakulty 15. května 2004. Přednášku určenou pro bohoslovce simultánně tlumočí Jindra Hubková.

*MC - Karmelitánské nakladatelství, cca 90 minut, 85 Kč*



Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

[www.maticecm.cz](http://www.maticecm.cz)

772 00 Olomouc 2  
147/2002  
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1  
Dolní nám. 24  
Matice cyrilometodějská s. r. o.